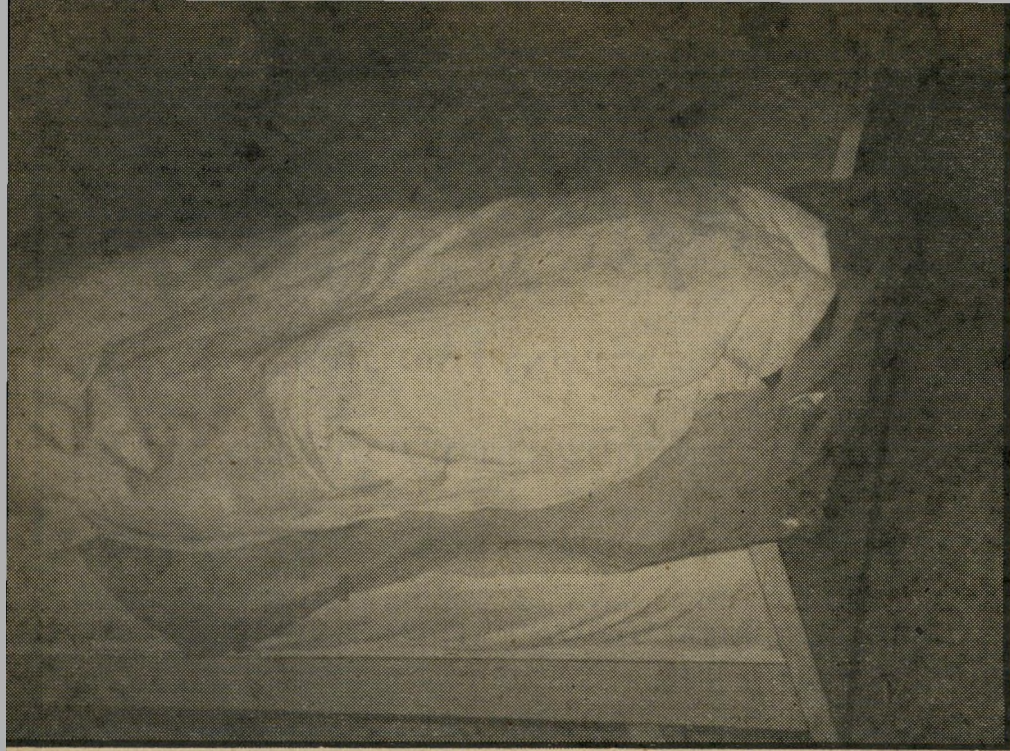

**אלמנתו של רבי'חובל שטרנברג
שנדצח באונייתו, הוציאה לדבריה
את גופת בעלה מהקבר ושוענת:**

„אני לא

נקרופילית!

גווייה בליטה

לדברי רות, היא הביאה את גופת בעלה אל ביתם, והניחה את גופתו במיטתם המשותפת עד שעת

לילה מאוחרת, שבה יכולה היתה להחזיר את הגופה למקומה. „חוקרי המיטרה גרמו לי לחשוך כי אמננו בעצם לא קבור תחת שמו בבית הקברות.”

זו היתה תמונה מגוחכת. שלושה גברים, חוקרי מיטרה, עמדו בפתח הבית וכל אחד דחף את השני. הם פשוט פחדו להיכנס פנימה. כשניכנסו לבסוף חקרו אותי בצורה הכי מטופשת שיכולה להיות. עיי קר חשדם היה שאני נקרופילית ולמעשה הם לא הבינו מה היו המניעים שלי.

אפשר שצעדי זה נעשה כבר מי תוך יאוש — 15 יום של אי-ודאות מה בעצם קרה לאותו איש יקר שהיה בעלי ואבי ילדי. אילו ידעתי שמיטרת-ישראל חוקרת בעניין, אפילו לא ביעילות, אבל חוקרת, לא הייתי מגיעה לידי מעשה שכזה. אמננו נרצח בנמל פייראוס, במים הטריטוריאליים של יוון, אבל על אוניה ישראלית, ולפי החוק זו בעצם טריטוריה ישראלית. אמננו היה רבי'חובל, 31 שנים עבד בחברת צים, ואיש לא טרח לצאת ולחקור מה בעצם קרה על אותה אוניה וכיצד בעלי נרצח. אחרי הרצח התקשר אלי הרבי'חובל של נמל פייראוס, הקפטן דימלאגיס, ושאל איך זה יתכן שיומיים אחרי הרצח עדיין לא הגיע למקום שום חוקר. איך זה יתכן שעדיין לא לקחו את הגופה לישראל. כולו נזעם אמר לי דימלאגיס, שהוא רוצה שאמננו ייקבר ביוון, מדינת הים, שבה יודעים להעריך את כבודו של רבי'חובל. התקשרתי אל חוקרי המיטרה וביקשתי הסבר. שאלתי למה לא נשלח חוקר לפיראוס? התשובה שקיבלתי היתה, שהדבר לא אושר בשל בעיות תקציביות.

שיום קודם לכן הוציאו את הגופה לחקירה, והחזירו אותה. חשדותי, שהאיש הקבור תחת שמו של אמננו אינו אמננו הלכו וגברו. או גמלה בליבי החלטה נחושה לראות את הגופה ולדעת בכירור שאכן אמננו קבור שם.

פניתי אל אדם שלעולם לא אגלה את זהותו, והבטחתי לו 500 דולר אם יעזור לי להוציא את הגופה, והוא הסכים.

למחרת הוצאנו את הגופה והורנו בלנו אותה אלי הביתה. היה לי קשה להחליט להיכן להביא את הגופה ואיך להסתיר אותה במשך ימי מה, עד שאוכל להחזירה למקום. לא היתה לי ברירה, אלא להוביל אותה הביתה. בבית הסתרתי את הגופה באחד החדרים ונעלתי אותה שם עד שאיש לא היה בבית. חשתי פחדים איומים להימצא לכד בבית עם גווייה, ולא העזתי לחשוף אותה.

החוקרים

נתקפו פחד

יצחנה שעלתה מאותו חדר היתה אימה. אחרי כמה שעות אזרחי אומץ והסתכלתי על הידיים. הן היו פתוחות. אחר כך הבטתי בפנים, וזה היה אמננו. בלילה הגיע הבחור עם המשאית שלו, והוא הוביל את הגופה לבית הקברות, למקומה הקודם. באותן שעות בהן שהיתי עם הגופה הנצחתי כל פרט במצלמתי.

למחרת הגיעו חוקרי המיטרה.

סירבו, ובני-המיטרה ניסו למנוע זאת ממנה. רות התעקשה, ולבסוף הראו לה את ידו השמאלית, שריתה קפוצה. „לא זיהיתי את ידו של אמננו.” סיפרה.

בשעת ההלוויה התעקשה רות (שנייה אנשי חברה קדישא משמאל) לזהות את גופת בעלה.

רבי ליד הקבר

„אדם מסויים” אויב אמננו

מאוחר יותר החלו להגיע אלי הסברים שונים על סיבת המוות. חגי רם, שהוא איש שרותי הרווחה של צים, אמר לי שאולי אמננו בכלל לא נרצח. אולי הוא נפל כשהלך לתאו כדי להתאושש. כל ההסברים שנתנו לי החלו ליסחרר אותי. מדי יום התקשרתי אל המיטרה, ותמיד הסבירו לי שהם לא יכולים לעשות דבר, כי תיק החקירה עדיין לא הגיע מיוון. אז מה אני יכולה לעשות? אפילו רומזים לי שעומדים לסגור את התיק, אבל לחקור לא חוקרים.

לפני כמה ימים ניזכרו פתאום והתקשרו אלי מהמיטרה, עלימנת לוודא את סוג הדם של אמננו. מה איתם, הם השתגעו? הרי ביצים נמצא התיק הרפואי שלו, אז למה לפנות אל האלמנה? בליבי קיים חשד כלפי אדם מסויים, שיכול היה לבצע את הרצח, אבל מישט (המשך בעמוד 46)

עם המזכרות וילידים, ושירים שהקליט על הטייפ, מספרת רות, בעת השבעה.

הוא אמננו שטרנברג לבוש מדי רבי'חובל בתחילת דרכו. את המדים מסר לאשתו.